

Điện Thoại Mai Mối

Contents

Điện Thoại Mai Mối	1
1. Chương 1: Thất Tình Lại Bị Nhá Máy	1
2. Chương 2: Người Bạn Mới	3
3. Chương 3: “cô Gái Mang Giày Thể Thao”	4
4. Chương 4: Có Duyên, Ất Sẽ Gặp Nhau	6
5. Chương 5: Bắt Đầu Yêu	7
6. Chương 6: Mời Đi Chơi	9
7. Chương 7: Ra Mắt Ba Mẹ Vợ Tương Lai	10
8. Chương 8: Xem Xét	12
9. Chương 9: Cầu Hôn	14
10. Chương 10: Gặp Chuyện Nhức Đầu	16
11. Chương 11: Đánh Nhau	18
12. Chương 12: Giận	19
13. Chương 13: Chuyện Lạ	19
14. Chương 14: Chuẩn Bị Cưới	21
15. Chương 15: Hạnh Phúc	23

Điện Thoại Mai Mối



Giới thiệu

Truyện là những chuỗi những yêu ghét giận hờn của các cô cậu bé, tuổi học trò trong sáng, ngây thơ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-thoai-mai-moi>

1. Chương 1: Thất Tình Lại Bị Nhá Máy

Bảo giật mình thức giấc bởi tiếng điện thoại di động reo lên lúc nửa đêm.

Bực mình, hắn chỉ mới ngủ thiếp được một lúc, thế mà giờ lại bị đánh thức. Nhìn màn hình điện thoại, số điện thoại lạ hoắc.

“Alô, xin hỏi ai ở đầu giây?”.

Bảo hỏi, tuy là bực tức, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Nhưng mà, kết quả là chỉ nghe mấy tiếng “tút, TUT, TUT” của tiếng tắt máy, không hề nghe tiếng nói gì.

“Chết tiệt”.

Hắn **** thề, hắn vừa bị nhá máy xong.

Úc chế, hắn lại nằm xuống giường cố ngủ nhưng mà cứ nhắm mắt lại nghĩ đến Hoài Thu. Phải, hắn đúng là vừa thất tình xong, người con gái hắn dành tình cảm cả 10 năm nay đã lừa dối hắn đã và đang đi theo yêu thằng khác.

Nàng đã nói rằng nàng không muốn gặp hắn. Nàng đã yêu người khác.

Hắn lúc đó, cảm giác như là cả thế giới này bị sụp đổ vậy. Nhưng mà hắn không nín kẻo, dù cho hắn yêu nàng nhiều như vậy. Đúng, tình cảm mà 10 năm hắn dành cho nàng là rất lớn, lớn lắm, nhưng hắn vẫn không dám nói gì. Chỉ im lặng chấp nhận.

Hắn làm thế, không phải là do hắn yếu đuối, không dám tranh dành, mà bởi vì hắn hiểu, từ trước đến giờ tình cảm mà Hoài Thu dành cho hắn căn bản không có hai chữ tình yêu. Hơn nữa, trong từ điển của Hoàng Gia Bảo hắn, không có hai từ nín kẻo.

“ Ting... Ting Ting”. Tiếng điện thoại lại vang lên. Lại là số điện thoại lạ kia.

“Alô, xin hỏi ai ở đầu giây”.

Bảo gần giọng, dường như hắn không thể kiềm chế vậy. Giống như câu : “Giận cá chém thớt”, vừa thất tình xong nên thấy cái gì cũng không thể bình tĩnh.

Vẫn như cũ, người kia tắt máy ngay.

Bỗng nhiên Bảo trầm nghĩ, liệu chủ nhân của số điện thoại ấy có phải là Hoài Thu không. Vì ngại nên nàng mới không dám nói, bỗng trong lòng hắn dấy lên một hi vọng mới.

Nhanh chóng gọi vào số điện thoại lạ đó.

Người đó mở máy, nhưng im lặng. Hắn hỏi gấp.

“Hoài Thu, phải em không? Có phải em không?”.

“Xin lỗi, tôi không phải là Hoài Thu gì gì của you cả”.

Chủ nhân của số điện thoại nói, giọng rất nhỏ, nhưng Bảo biết, không phải là giọng của Hoài Thu, bởi vì nàng không bao giờ nói như thế cả, giọng nói này quá sức dịu dàng, không giống như giọng oang oang không sợ trời không sợ đất của Hoài Thu.

“Vậy, you là ai?” .

“Thành thật xin lỗi, chỉ là tôi không ngủ được nên nhá máy lung tung thôi. Xin lỗi vì đã làm phiền”.

Giọng nói nhẹ nhàng đó như đổ nước ngọt vào tai Bảo, làm sao hắn có thể giận được chứ.

“Không sao, nhưng lần sau you không nên làm những trò tương tự”.

“Ừm, vậy you không ngủ sao?”.

“Không ngủ được”.

“You thật giống tôi”.

“Thế sao”.

“Ừm”.

Vậy mà hắn đã cùng cô gái lạ mặt nói chuyện đến cả tiếng đồng hồ. May là hắn có đăng kí cuộc gọi, nên cũng không tốn tiền cho lắm.

Nhìn ra ngoài trời, sáng rồi.

Hắn cảm thấy người cũng đỡ mệt mỏi, cũng là nhờ cô gái quen qua điện thoại tên Nhi Hoa ấy, tuy không quen biết, nhưng mà nói cũng khá hợp, cả hắn và cả Hoa nói lung tung, cũng bởi vì không ngủ được.

Mỉm cười, Bảo thầm nghĩ, lúc thất tình bị nhá máy cũng không phải là xấu.

2. Chương 2: Người Bạn Mới

Rồi hắn lại nghĩ đến Hoài Thu, hắn trách bản thân thật ngốc, nàng là người rời bỏ hắn cơ mà, sao có thể đau khổ được.

“Ring... ring”. Tiếng tin nhắn vang lên ở trong túi áo của Bảo. Là số của Hoài Thu.

“Tạm biệt anh, hôm nay em đi sang Mỹ”.

Nàng sang Mỹ ư? Sao Bảo không hề biết gì cả vậy?

Bảo vội gọi điện thoại, nhưng... là thuê bao không liên lạc được.

Chán nản, Bảo gọi tới trường xin nghỉ phép một tuần. Bài soạn Bảo sẽ gửi sau để cho các thầy cô giáo dạy bù. Sau đó, gọi đến công ty xin phép nghỉ 1 tháng.

Bảo tên đầy đủ là Hoàng Gia Bảo. Năm nay đã 26 tuổi. Nghề nghiệp là thầy giáo dạy văn ở trường cấp 3 Hải Xuân (em lấy đại cái tên trường trong phim rừng chấn cát ý mà hehe) , ngoài ra còn có tài lẻ là thiết kế các webside, nói chung, hắn khá giỏi về máy tính. Cha mẹ thì đều ở quê, Bảo một mình lên Hà Nội để lập nghiệp. Tóm lại là tình hình hắn cũng khá giả lắm, bởi vì cũng làm ra tiền. Hắn dạy giỏi, học sinh tới nhà nhờ dạy cả đồng, rồi làm gia sư cho vài học sinh. Làm thêm việc ở công ty nữa.

Nói về ngoại hình, Bảo cao 1m78, người cũng không đến nỗi nào, mặt mũi cũng rất được. Mọi người thường trêu Bảo rằng, hắn là người đàn ông của gia đình, bởi vì Bảo kiếm được tiền, tính tình hòa nhã dễ chịu, biết quan tâm đến người khác, hơn nữa là nhìn hắn rất đẹp trai.

Bảo mỉm cười trớ trêu, có rất nhiều phụ nữ muốn làm vợ hắn, nhưng hắn trong lòng chỉ có mối Hoài Thu, ấy thế mà nàng không thích hắn, quả là trớ trêu mà.

Lấy laptop, Bảo gửi email bài soạn của mình cho Thùy Trang, cô đồng nghiệp dạy văn cùng trường. Sau đó nằm xuống giường ngủ một giấc. Còn ăn uống, hắn chẳng thiết.

Đến nửa đêm, tiếng điện thoại lại vang lên. Là số của Nhi Hoa. Hắn chán chường cầm điện thoại uể oải trả lời.

“Alô” .

“Anh vẫn đang trong tâm trạng xe-văn lớp à ?”.(7love, 7= thất, love= tình => thất tình). Nhi Hoa hỏi.

“Không, chỉ là mệt mỏi thôi”.

“Ừm hi hi”.

“Em có thói quen thức đêm sao? Cứ thích nhá máy giờ này vậy?” .

“Chẳng phải em đã nói với anh sao? Em vốn ngủ muộn”.

“Chẳng có sinh viên cuối cấp nào như em cả”. Hắn cười nhạt trêu đùa, quả thực một cô gái học năm cuối đại học, lại chẳng lo học hành bồi bổ cho bản thân, cứ thích ngủ thật muộn, rồi còn đi nhá máy khiến cho người khác bức mình nữa. Nhưng may mà Bảo đang thất tình, nên có người tâm sự cũng thấy đỡ tủi.

“Có lẽ, nhưng vì thế em mới gọi là hàng độc”.

Cách so sánh của cô nàng này quả thực là hơi bị kiêu, kèm theo chút gì đó gọi là thú vị. Nhưng giọng nói rất hiền lành lại khiến cho con người ta cảm giác tò mò về cô ta hơn nữa. Bảo trêu chọc.

“Ồ, vậy em là hàng việt nam chất lượng cao rồi”.

“Ừm, chuẩn đấy”.

“Thế dán mác 9001 chưa?”.

“Ừa vì sao phải dán hả anh?”. Giọng nói bên kia ngờ ngợ hỏi.

“Thì vì hàng việt nam chất lượng cao tất nhiên phải có dán mác như thế”.

“Ồ, hóa ra là vậy, thế thì em chỉ dán tem thôi anh ơi, không có dán mác đâu”.

“Ha ha, em cũng vui tính đấy”.

“Vâng, đó là điều tất nhiên rồi ạ. Nhưng anh già mà vui hơn cả em”.

“Thì anh là đàn ông độc thân mà”.

“Thế em cũng là phụ nữ độc thân đấy thôi”.

“Xời, em là bà già độc thân thì có”.

“Hừ, thế thì anh là ông cụ ế vợ à?”.

“Ừ, đúng rồi”.

Nói chuyện đến 2 giờ sáng thì Hoa than mệt, hần cũng mệt nên ngủ luôn.

Theo hần được biết, Nhi Hoa này chỉ mới 24 tuổi, là sinh viên năm cuối sắp ra trường. Cũng phải thôi, giờ là gần cuối năm rồi mà. Cô bé này khá vui tính, nghe giọng nói nhỏ nhẹ rất dễ thương. Thực rất đáng yêu, rất dễ gần.

Cô bé nói cũng ở Hà Nội, Bảo mới trêu có khi nào hần được gặp em không, em chỉ trả lời là “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”. Rất đúng chất văn thơ của hần.

3. Chương 3: “cô Gái Mang Giày Thể Thao”

Ba tháng trôi qua, Bảo dần đã lấy được cân bằng, hần cũng đã bước sang 27 tuổi, vậy là hần đã đến lúc phải lấy vợ rồi.

Ông bà già ở quê cứ thúc dục hần đưa con dâu về ra mắt, Bảo chỉ biết tìm cách trốn tránh, tình cũ hần còn chưa quên được, nói gì có tình mới chứ.

Có được tinh thần thoải mái như bây giờ là nhờ Nhi Hoa, bởi vì đêm nào cũng có cô bé cùng tâm sự và kể chuyện vui cho hần nghe.

Bảo phóng xe trên đường, thấm thoát mà kì nghỉ hè đã đến, hoa phượng trên đường cũng nở rộ. Cũng may là hần hôm nay không phải dạy thêm nên mới có dịp đi chơi một chút.

Bỗng đập vào mắt hần là một cô gái mang tà áo dài màu xanh da trời đi trên hành lang đường, tóc dài xõa ra. Trông cô gái này cũng lạ lắm, mang áo dài thùy mị như vậy, ấy thế trên tay thì lại cầm đôi giày cao gót và một cái nón lá, hơn nữa có điểm đặc biệt nhất lại chính là cô gái mang đôi giày thể thao khá cá tính chứ không phải là đi chân trần hay là đôi giày kiểu gì đó. Hần nhìn không nhin nổi mà bật cười ha ha.

“Cô gì đó ơi, cần đi nhờ xe chứ?”.

Hắn hỏi, trông mặt cũng được lắm, mặt trái xoan, mắt to, môi trái tim hồng, mặt trắng trẻo dễ thương, chấm 9 điểm. Dáng cũng nhỏ nhắn xinh xắn, cũng cao 1m7 là ít. Được lắm chứ.

Cô gái mang áo dài đứng lại nhìn hắn, một cái nhìn khó hiểu. Có lẽ là đang đánh giá hắn. Bảo vội giải thích, hắn vốn không thích bị phụ nữ đẹp hiểu nhầm.

“Tôi thấy cô mệt nên giúp đỡ thôi, không hề có ý gì đâu”.

Cô gái im lặng như suy nghĩ, rồi sau đó mỉm cười gật đầu.

Bảo đang định ra khỏi xe mở cửa thì cô gái đã nhanh chóng chui tọt vào xe một cách nhanh chóng.

“Cô muốn đi đâu?”. Bảo lịch sự hỏi.

“Siêu thị Tràng Tiền”.

Giọng nói dễ nghe lắm. Gần gần giống với Nhi Hoa. Bảo thầm nghĩ, nếu như cô nàng này là nàng thì tốt biết bao. Chắc chắn, hắn sẽ không cho nàng đi khỏi tay hắn. Còn nếu như không phải là Nhi Hoa, thì không biết, phải xem xét cái đã. Bảo mỉm cười trả lời, dù rằng hắn chỉ đi lung tung cho vui.

“Tốt quá, tôi cũng đến đó”.

“Ồ, vậy thì tôi quá giang đúng người rồi, làm phiền anh bật máy lạnh lên một chút, trời nóng quá”.

Bảo và “cô gái mang giày thể thao” im lặng cùng đi, đáng nhẽ ra là Bảo nên gọi là “cô nàng mang áo dài” thì đúng hơn, nhưng chính đôi giày thể thao kia lại làm cho hắn ấn tượng hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, hôm nay không hiểu là ngày gì, ngoài đường xe lại đông như kiến khiến cho bị kẹt xe.

“Bị kẹt rồi”. Hắn nhăn mặt, tỏ ý không vui rồi nói tiếp. “Tình hình thế này mà không có cảnh sát giao thông sao? Thật tệ”.

“Ừm, lại không hề có biển báo nữa”.

“Ừ, thật phiền”.

“Anh ở đây đợi tôi một chút nhé. Tôi sẽ quay lại liền”.

“Cô gái mang giày thể thao” dặn dò hắn, sau đó mở cửa đi ra, chạy biến mất, tuy là ăn mang không giống ai, nhưng cô nàng trông vẫn rất tự nhiên, có lẽ là đã quen.

Bảo chờ khá lâu, phải gần cả nửa tiếng đồng hồ, xe mới dần thưa đi. Hắn vẫn dừng xe ở chỗ cũ, bởi vì hắn đang chờ cô gái cá tính kia.

Nhìn xa xa, hắn bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc, là “cô gái mang giày thể thao”. Nhưng cô ta lại đứng ở giữa đường, và đang làm những động tác mà những chiến sĩ cảnh sát giao thông đang làm, đó là chỉ huy xe chạy cho đúng. Trông rất thuần thục như đã quen thuộc lắm vậy.

Bảo nhìn xung quanh, hình như là mấy tên chạy xe cũng biết thương hại cho cô gái yếu đuối kia thì phải, rất biết hợp tác, khiến cho tình trạng kẹt xe được giải quyết nhanh chóng. Còn nhiều người đứng ở vệ đường cũng đang đứng nhìn, có khá nhiều người chụp ảnh “cô gái mang giày thể thao” nữa. Xem ra cô nàng khá thú vị.

Dần một lúc sau, “cô gái mang giày thể thao” mới chạy tới xe của anh.

Bảo mỉm cười khen.

“Em thật cừ đấy”.

“Tất nhiên, em là sinh viên ngành cảnh sát mà, nhìn cảnh này không hành động không được”.

“Cô gái mang giày thể thao” thở hồng hộc, tay xua qua xua lại át, nhìn hắn mỉm cười.

“Nếu em không chê, em có thể dùng nó”.

Tôi chìa chiếc khăn tay của mình ra.

Cô gái cũng không suy nghĩ, lấy lên lau mồ hôi, hơn nữa còn độ lạnh trong xe lên một chút.

4. Chương 4: Có Duyên, Ắt Sẽ Gặp Nhau

Cuối cùng cũng đến được siêu thị Tràng Tiền. Rồi sau đó, hắn cùng “cô gái mang giày thể thao” đi lên trên.

“Nóng quá, anh muốn cùng em uống một li nước chứ?”

“Ừm, được thôi, anh cũng đang khát”.

Đi lên tầng, thật thoải mái. Giờ mới để ý, “cô gái mang giày thể thao” đã thay đôi giày thể thao bằng đôi giày cao gót từ lúc nào.

“Cho tôi một cà phê sữa, có đá nhiều một chút”.

“Cô gái mang giày thể thao” nói với phục vụ.

“Một cà phê đen”.

“Quý khách xin đợi một chút”.

Bảo quay sang nhìn “cô gái mang giày thể thao”, trông lúc này sắc thái đã đỡ rồi, có vẻ khỏe khoắn hơn. Bảo hỏi.

“Đỡ một chưa?”.

“Ừm, đã đỡ rồi”.

“Thế thì tốt”.

“Ừm. nếu không có anh chắc em giờ đang đi giữa đường nắng gắt, cảm ơn anh nhiều nha”.

“Không có gì, anh hùng gặp chuyện bất bình thì phải ra tay mà”. (câu này là do ta nhầm Lục Vân Tiên khỉa khỉa) Bảo lém lỉnh trả lời.

“Ha ha, anh hài hước ghê”.

“Không, đó là sự thật mà”.

Nhân viên đem cà phê ra, Bảo cùng “cô gái mang giày thể thao” vẫn say sưa nói chuyện.

“À, quên chưa hỏi tên anh”.

“Anh tên Bảo, còn em?”.

“Cô gái mang giày thể thao” có chút bất ngờ trước câu nói của Bảo.

“Anh tên Bảo sao?”.

“Ừm, có sao không em?”.

“Số điện thoại của anh là 01648119006?” (ôi sao mình cứ thích chém bừa số điện thoại thế nhỡ @@)

“Cô gái mang giày thể thao” hỏi Bảo.

“Ừa, sao em biết?”.

Đến lượt Bảo ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, câu này hiệu nghiệm thật đấy”.

Bảo mỉm cười, nếu nhưng mà hắn đoán không nhầm, “cô gái mang giày thể thao” chính là Nhi Hoa quen biết hắn.

“Nếu theo suy đoán của anh, em là Nhi Hoa?”.

“Chính xác”.

“Vậy thì vui thật, cuối cùng cũng được gặp em”.

Bảo cười, đúng, gặp được Hoa thật là vui, hẳn quen cô nàng hơn 3 tháng, cũng khá tò mò cô nàng là người như thế nào. Có lần hẳn đề nghị chat webcame hoặc là gửi ảnh, nhưng mà Hoa không chịu, nói là không thích làm những thứ đó, chỉ thích gọi điện trò chuyện thế này. Còn bây giờ Bảo mới được gặp tận mặt Hoa, đúng là “trăm nghe không bằng một thấy”.

“Ừm, cũng đến lúc nên gặp rồi mà, xem ra anh cũng không khác gì trí tưởng tượng của em lắm”. Nhi Hoa mỉm cười tươi, trở nên thân thiết hơn.

“Còn em, khác so với tưởng tượng của anh quá nhiều”. Bảo mỉm cười, hẳn không nghĩ Nhi Hoa của hẳn đẹp và đáng yêu đến như vậy.

“Ừa, vậy em trong trí tưởng tượng của anh như thế nào?”.

“Ừm, theo anh thì em lùn cỡ có 1m60 là cùng, với em sẽ để tóc ngắn cá tính, ăn mang trông rất là style”.

“Anh nhầm luôn rồi, em học cảnh sát mà, thể lực tốt nên cao lắm, em cao tận 1m72 lận đó, tóc thì em thích để tóc dài như thế này, còn ăn mang thì cũng đơn giản thôi, không cầu kì đâu”.

“Ăn mang đơn giản mà trời nóng hừng hực như vậy còn mang áo dài sao?”.

“Xời, em vừa đi nhận bằng tốt nghiệp đại học về mà”.

“Thì cũng ăn mang bình thường thôi chứ, mang thế này không mệt à?”.

“Ôi dào, em có thích mang áo dài vào đâu. Chỉ là em được loại giỏi, là học sinh ưu tú, nên thầy cô Bảo em mang như thế này để chụp ảnh lưu niệm ý mà”.

“Hèn gì, công nhận em mang áo dài đẹp đấy”.

“Chuyện, em mà”.

“Tự tin ghê ha”.

“Tất nhiên, người thì phải tự tin về bản thân mình chứ”.

Bảo cùng Nhi Hoa nói chuyện đến chiều, cả hai cùng đi ăn tối, sau đó Bảo còn chở Nhi Hoa về tận nhà.

Bảo đi trên đường về nhà với tâm trạng khá vui, nhà Nhi Hoa ở cách nhà hẳn không xa lắm, hẳn sống ở đây đã gần 5 năm mà sao lại chưa hề thấy Nhi Hoa nhỉ? Hay là lúc đó trong mắt hẳn chỉ có Hoài Thu nên mới không để ý đến cô gái đẹp nào?

5. Chương 5: Bắt Đầu Yêu

Tình hình quen biết giữa hẳn và Nhi Hoa tiến triển vô cùng tốt đẹp, dần dần có những cuộc đi chơi vui vẻ, Nhi Hoa tạm thời chưa muốn đi làm nên còn ở nhà, Bảo thì đang trong thời gian nghỉ hè, thành ra cả hẳn và Hoa đều rất thường đi chơi, có khi là cùng ăn sáng, rồi ăn trưa, ăn tối, đi cà phê, đi chơi công viên.

Đột nhiên Nhi Hoa đang thái rau thì hỏi hẳn.

“Anh Bảo, thế anh biết làm thơ chứ?”.

“Ừm, có chút chút”.

Bảo trả lời ậm ừ, hẳn không muốn bị Hoa trêu là có tâm hồn bay bổng, chứ thực ra, Bảo làm thơ cũng không tệ. Nhi Hoa bĩu môi liếc nhìn Bảo.

“Xạo, anh dạy văn mà”.

“Anh vốn là người khiêm tốn”.

“Xời, anh nổ như bom ý thì đúng hơn”.

Nhi Hoa cầm con dao chỉ vào mặt Bảo. Hấn cười vui vẻ.

“Ha ha, làm gì có, anh cùng lắm cũng như hạt nhân nguyên tử mà thôi”.

“Anh làm em shock thật đấy”.

“Bình thường thôi, mà nhanh lên, anh đói bụng lắm rồi”.

“Từ từ khoai nó mới nhừ chứ”.

“Ừm, nhưng nhanh lên”.

Bảo và Nhi Hoa đang ở tại nhà anh, sáng nay không hiểu sao cô nàng lại thích ăn sáng ở nhà, thành ra Bảo phải hộ tống nàng tới siêu thị mua đồ.

Lúc đi Bảo khá là hí hửng vì sắp được thưởng thức món gì ngon lắm, bởi vì thấy Nhi Hoa khá nhanh nhẹn, nhìn cũng khá đảm đang. Ai dè mới đây Bảo mới biết, nàng rất ít khi nấu ăn, nên chỉ mua mì tôm với vài cọng rau về làm buổi sáng. Haizz, đúng là cụt hứng.

“Mì tôm tới rồi đây”.

Nhi Hoa reo lên.

“Haizz, anh thật không hiểu em được luôn. Nhìn thực nữ thế kia mà lại chả biết nấu ăn gì cả”.

Bảo đón lấy tô mì thử dài.

“Thì toàn mẹ em nấu cho ăn, đến khi đi học đại học thì có bạn cùng phòng. Thành ra mới không biết nấu”.

“Anh sợ em luôn”.

“He he, em mà, thôi ăn đi anh, không mì nó chín thì mất ngon”.

“Ừm”.

Bảo cúi đầu xuống ăn mì, bất giác nước mắt hấn rơi.

“Sao thế? Tự nhiên chảy nước mắt?”.

Nhi Hoa nhìn anh khá bất ngờ.

“À, không có gì, tại em là người phụ nữ thứ 5 trong cuộc đời nấu cho anh ăn ngoài em gái, mẹ, bà ngoại và bà nội của anh”.

Bảo trả lời, từ nhỏ hấn vốn học giỏi, nhưng mà mọi người vẫn thương Vân Chi em gái hấn hơn. Hấn được điểm cao cũng không bằng một góc của em gái hấn. Nhưng mà dù sao Vân Chi được hưởng sự yêu quý cũng đúng. Bởi vì cả dòng họ Hoàng của hấn chỉ có mỗi Chi là con gái, hỏi sao không thương cho được. Hơn nữa Chi cũng rất ngoan, tình cảm anh em hấn cũng tốt dần khi hai người đều có nhận thức suy nghĩ, không còn như xưa hay thù vặt nhau nữa.

“Vậy xem ra em khá quan trọng với anh rồi”.

Nhi Hoa cười hi hi vui vẻ.

“Ừm”.

Bảo cũng mỉm cười, hấn vốn từ lúc biết Nhi Hoa là người thế nào thì đã bắt đầu để ý đến nàng.

Người ta Bảo tình cũ không bao giờ quên được, nhưng mà Bảo lại khác, bởi vì hấn và Hoài Thu vốn chưa hề bắt đầu. Với lại Hoài Thu giờ đang hạnh phúc, hấn còn vương vấn gì nữa.

Nhi Hoa là một cô gái tốt, khá lí tưởng, hẳn là một người con trai tốt, tính tình điềm đạm, biết quan tâm, biết làm ra tiền, hai người độc thân đến với nhau, chuyện đó quá sức là bình thường.

6. Chương 6: Mời Đi Chơi

Ăn xong, hẳn xưng phong rửa bát, Nhi Hoa cũng không nói gì, đem hoa quả ra gọt sẵn đợi hẳn rửa xong rồi cùng ăn.

“Hoa, em không tính đi làm sao?”.

Bảo vừa ăn táo vừa hỏi.

“Ừm, có chứ, hôm qua em vừa gửi hồ sơ xong, cũng được nhận rồi, họ dặn tuần sau bắt đầu tới làm việc”.

“Xem ra cái bằng giỏi đồ chọi giúp em được nhiều nhỉ?”.

“Tất nhiên, cố gắng lắm mới được chứ đâu phải thích là có đâu anh”.

Bảo gật đầu, kiếm được cái bằng giỏi ở đại học rất khó, hơn nữa ngành cảnh sát của Hoa lại càng khó hơn, chính vì vậy mà cái bằng của cô sao người ta không chuộng được cơ chứ.

“Ừm, thế tối nay đi chơi không?”.

“Đi đâu hả anh?”.

“Thì ra hồ Hoàn Kiếm chơi chứ đâu, nghe nói tối nay có dịp gì đó mà người ta thả đèn trên sông”.

Bảo cũng chẳng biết là dịp gì, chỉ nghe thoáng qua từ mấy đứa học sinh nói.

“Thế thì hay quá, chuyện vui như thế em không đi sao được”.

“Ừm, vậy thì giờ mình thuê đĩa về xem phim đi, chứ giờ mình cũng chẳng biết phải làm gì”.

Bảo đề nghị.

“Không được, hôm nay nhà em phải dọn nhà. Mai nhà em có cúng giỗ”.

“Ừm, vậy để anh chở em về”.

“Xì, anh quên là em đi xe máy qua đây à?”.

“Ừ nhỉ, mà sao em cứ lúc nào cũng phải đi xe máy thế? Anh qua đón không được sao?”.

Bảo hỏi, đúng là Nhi Hoa phiền phức thật, lúc nào đi chơi hay làm gì cũng đi xe từ nhà sang, sau đó để xe máy của nàng lại nhà hẳn rồi đi chung ô tô. Kể ra cũng mệt thật. Hẳn nói với nàng để hẳn sang chở đi, nàng cứ luôn từ chối. Haizzz.

“Không được, tuyệt đối không?”.

Nhi Hoa lắc đầu ngay lập tức. Bắn thực sự không hiểu, hẳn hỏi:

“Tại sao?”.

“Thì tại nếu mà anh sang đón em, ba mẹ em lại nhầm sang thành bạn trai em thì chết”.

Bảo bật cười, hóa ra Nhi Hoa nhát gan quá. Nàng mở mắt to nhìn hẳn.

“Sao anh lại cười, em nói thật đấy”.

“Thì nhầm cũng có sao đâu, trước sau gì cũng thế cả thôi”

Bảo lém lỉnh trả lời, phải, chính là hẳn đang muốn nói rõ quan hệ giữa hẳn và Hoa. Nhi Hoa đỏ mặt viện cớ.

“Anh kì quá, trêu em hoài”.

“Không, anh nói thật, làm người yêu anh được không?”.

Bảo mỉm cười, hắn biết hắn là nàng đang ngại. Cầm lấy tay Nhi Hoa, cho Nhi Hoa nhìn thẳng vào mắt mình để nàng thấy được tấm chân tình của hắn.

Nhi Hoa im lặng một lúc thật lâu, Bảo cũng im lặng chờ đợi, hắn muốn Nhi Hoa đồng ý trong vui vẻ, chứ không phải là bị ép buộc.

Tình cảm mà, khi đã thành phù du thì không khác gì mây bay, nên chỉ có hiểu được lòng nhau mới có thể thấy được hạnh phúc.

“Ừm”.

Nhi Hoa gục đầu nhìn Bảo.

“Thế thì từ nay anh sang đón em đi chơi được rồi phải không?”.

“Yes”.

7. Chương 7: Ra Mắt Ba Mẹ Vợ Tương Lai

Tối nay Nhi Hoa nói Bảo sang rước cô nàng đi chơi, hắn khá là hồi hộp, bởi vì qua rước thì chắc chắn sẽ gặp ba mẹ của nàng. Mà trong thâm tâm hắn thì cũng như là ra mắt ba mẹ vợ vậy, nên rất là lo lắng.

Hắn ăn mang chỉnh chu một chút, nhưng cũng không đến nỗi mà quá nghiêm túc. Mua thêm một lẵng quả và một bó hoa tươi. Hắn nhấn chuông cửa nhà nàng.

Nhi Hoa chạy ra mở cửa.

“Đi thôi anh”.

“Nhưng anh phải vào chào hai bác đã chứ”.

“Thôi, em sợ lắm”.

Bảo trấn an Nhi Hoa.

“Không sao, yên tâm đi. Chỉ vào một chút rồi đi thôi”.

“Được, chỉ một lát thôi nhé”.

“Tất nhiên, chúng ta còn phải đi chơi mà”.

“Mà anh cầm gì làm đồ thế?”.

Nhi Hoa hỏi hắn khi thấy hắn cầm đồ lằng nhằng. Bảo cười he he trêu.

“Thì con rể tương lai mà, qua loa sao lấy vợ được”.

“Anh thật là... nói lung tung, ai là con rể tương lai chứ”.

“Em nghĩ sao thì là như thế”.

Bảo và Nhi Hoa cùng đi vào trong, theo lời của Nhi Hoa thì ba mẹ nàng đang ngồi xem phim ở phòng khách. Ba nàng tên là Lâm, mẹ là Lan.

“Cháu chào hai bác”.

Bảo cúi đầu chào lễ phép.

“Chào cháu”.

Ba Nhi Hoa lên tiếng. Còn mẹ nàng chỉ gục đầu như đã chào hỏi. Nhi Hoa lên tiếng giới thiệu.

“Ba mẹ, đây là bạn của con”.

“Ồ, thì ra cháu là bạn của Hoa nhà bác”.

“Dạ vâng, cháu có chút quà biếu hai bác”.

Bảo đưa bó hoa tặng ẹ Hoa, sau đó mới đưa lẵng quả.

“Cám ơn cháu”.

“Không có gì đâu bác”.

“Con đi lấy nước mời khách nhanh lên”.

Giọng ba của Nhi Hoa khá là vui vẻ và thân thiện, nhờ vậy mà Bảo cũng đỡ run hơn.

“Thôi không cần đâu, chúng con đi ngay bây giờ mà”.

Nhi Hoa chống chế, Bảo thầm nghĩ chắc phải ngồi thêm một lúc nữa. haizz. Nhưng mà cũng đành phải chịu thôi, không thể làm hỏng hình tượng được. Với lại đi muộn một chút có sao, giờ cũng chỉ mới 7 giờ 30 là cùng.

“Không được”.

Hai ông bà già lập tức nhìn Nhi Hoa nói, tuy là không nặng lời, nhưng mà đầy sát khí.

Nhi Hoa phải đi vào trong, để Bảo lại giữa chiến trường hỗn loạn một mình.

“Cháu quen Nhi Hoa được lâu chưa?”

“Cũng lâu rồi, được nửa năm rồi bác”.

“Vậy hai đứa tiến triển ngang đâu rồi”.

Bà Lan phần khích hỏi.

“Bà thật là, ai lại đi hỏi thế”.

Ông Lâm nhắm mắt nhìn vợ mình, sau đó quay sang nói với Bảo:

“Cháu thông cảm, bà ấy vốn thế”.

“Dạ không sao”.

Bảo mỉm cười. lòng thầm mong Nhi Hoa đi lấy nước nhanh nhanh một chút.

“Thế cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Ở nhà hay là làm gì?”

Ông Lâm hỏi Bảo, hần cảm giác như là mình đang bị hỏi cung vậy, tuy không khí trong phòng chẳng có chút gì gọi là đáng sợ, nhưng mà hần vẫn thấy căng thẳng.

“Cháu năm nay 27 tuổi, hiện đang là giáo viên dạy văn ở trường cấp 3 Hải Xuân, ngoài ra còn làm thêm thiết kế web và mấy chương trình về IT”.

“Thế thì quá tốt rồi”.

Bà Lan cười tươi rói, ông Lâm thì cười tủm tỉm, xem ra hình tượng của Bảo đã thành công rồi. Nhi Hoa đem cốc nước ra, vừa đi vừa hỏi.

“Ba mẹ làm gì bạn con thế?”

“Cháu thông cảm, tính nó là thế, không để ý tới ai cả”.

“Cháu thấy cô ấy rất dễ thương”.

Thế là hần cùng ngồi với gia đình nàng đến tận 8 giờ kém 5 phút mới đứng dậy xin phép đưa Nhi Hoa đi chơi.

“Lúc này ba mẹ em hỏi gì vậy?”

“Thì hỏi anh với em quen nhau được bao lâu, rồi anh làm nghề gì, bao nhiêu tuổi, chỉ có thế”.

“Ừm, em lo ghê”.

“Không sao. Giờ thì anh được thoải mái đưa đón em rồi, khỏi phải lo nhé”.

Bảo xoa đầu Nhi Hoa.

“A... em không phải em bé, đừng có làm như thế”.

Nhi Hoa vuốt vuốt lại tóc. Bảo trêu.

“Thế chưa nghe nghe câu hát Đối với anh em chỉ là cô bé, những nghĩ suy trong đầu còn non nớt à?”

Nhi Hoa lườm lườm.

“Xi, anh chỉ được cái văn thơ”

“Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt hình quả bom như thế, anh lái xe không được”.

“Mắt em đẹp thế này mà anh ví như quả bom à?”

Nhi Hoa véo vào tay Bảo.

“Thôi, cho anh xin, anh biết lỗi rồi, lần sau ta không dám trêu cô nương nữa”.

“Haizz, em chịu anh rồi, cái gì cũng nói được. À... mai anh tập cho em lái ô tô nhé”.

“Tập làm gì vậy? chẳng phải có anh đưa đón em rồi sao?”

Bảo quay sang hỏi, chẳng biết nàng cần tập xe làm gì ệt trong khi đã có một lái xe chuyên nghiệp như hần.

“Thì tập mà đi chứ sao, lỡ sau này anh bận mà em cần đi thì biết làm thế nào?”.

“Thế thì đi taxi, có gì đâu”.

“Anh chẳng biết tiết kiệm gì cả, đi xe của mình không sướng hơn à?”

“Ai Bảo là xe của em, đây là xe của anh mà”.

“Xi, thế xe anh không phải là xe em à?”

“Ừ, chờ em làm vợ anh rồi khi đó cái gì của anh cũng là của em hết”.

“Anh toàn trêu em”.

Bảo mỉm cười nhìn Nhi Hoa, tuy đã lớn nhưng tính tình còn trẻ con quá. Nhưng không sao, miễn anh thích là được.

8. Chương 8: Xem Xét

Xem ra mọi thứ tiến triển tốt hơn so với sức tưởng tượng của Bảo, ba mẹ Nhi Hoa đã cho phép hai đứa qua lại đi chơi với nhau, hơn nữa còn hậu thuẫn cung cấp thói hư tật xấu của Nhi Hoa cho hần nữa.

Bảo mừng thầm cười cả ngày, khiến cho Nhi Hoa cũng buồn cười theo.

Này nhé, Nhi Hoa vốn học võ từ nhỏ, nên từ cấp 1 đến cấp 3 là đại ca của trường, thường thích ăn khoai tây chiên, ăn gà rán. Đặc biệt thích ăn mì tôm. Bảo thầm nghĩ, sau này nếu lấy Nhi Hoa về nhà, chắc có lẽ mặt hần mụn nổi tùm lum vì ăn đồ nóng mát. Xem ra hần nên làm một cái nhà kho để cất Dr Thanh để giải nhiệt cho cơ thể.

Rồi Nhi Hoa khi đi ngủ thì phải có gối ôm, trang phục nằm ngủ phải là màu hồng hoặc màu đỏ, nếu không sẽ ngủ không ngon. Thêm vào đó là thích đi dép bông trong nhà dù trời không lạnh. Mỗi lúc tắm thường tắm 20 phút, ngày tắm hai lần. Thích mùi nước hoa tự nhiên, ghét nhất là hoa lan. Yêu thích hoa lá cây cảnh. Xem ra tính nàng rất là trẻ con.

Tiếp đó là cô nàng rất thích chạy thể dục buổi sáng, rồi thích ăn cay, thích chụp ảnh. Ngủ đôi lúc hay ngáy, có lúc còn mê sảng. Nghe đến đó thì Bảo mỉm cười vui vẻ.

Nói chung là không biết Nhi Hoa là người thế nào nữa, chỉ biết là tất tần tật tính tình cách cô nàng được ghi hơn 10 trang giấy viết chi chít.

“Anh làm gì mà cười mãi thế?”

Nhi Hoa ngồi chơi máy tính thì quay ra sau hỏi anh.

“À không, chỉ là thấy ba mẹ em rất hay”.

“Haizz, lại nói xấu em chứ gì”.

“Sao em biết?”.

Bảo hỏi, xem ra nói chuyện với người thông minh biết chuyện thiệt là khổ.

“Xời, em là con gái của họ mà”.

“Ừm, thế đang nghịch gì trên máy anh đấy?”.

“Đang đọc báo, từ ngày đi làm nhàn rồi nên thành ra giờ cũng thích đọc lung tung, thấy cũng hay hay”.

“Nhàn rồi thế sao? Biết thế anh cũng học làm cảnh sát cho thoải mái”.

Bảo thở dài, nghề giáo viên của anh mệt chết đi được.

“Nhưng mà lúc bận thì mệt lắm”.

“Ừ”.

Bảo ngồi lại gần Nhi Hoa, đầu tựa vào vai nàng, ôm nàng vào lòng. Cảm giác này rất thích, bởi vì trên người nàng có một mùi hương thơm rất đặc biệt, làm cho hắn say mê.

“Này, tính làm tên dê xồm à?”

Nhi Hoa trêu chọc anh, mắt vẫn đang nhìn vào màn hình máy tính.

“Em nghĩ anh là người như thế à?”

Bảo hỏi Nhi Hoa, hắn biết, nàng sẽ không bao giờ nghĩ hắn như thế.

“Anh nhìn em, trên mạng đăng đầy thông tin ra cả này, kể cả có tri thức cũng dính vào chứ đừng nói là người không có suy nghĩ”.

Nhi Hoa lấy tay chỉ vào màn hình.

“Em yên tâm, em có tự nguyện cũng chưa chắc anh đã làm gì em. Người ta nói yêu là phải biết tôn trọng và giữ gìn cho nhau, anh cũng làm theo điều đó”.

Bảo nói, hắn là đàn ông, đương nhiên đôi lúc cũng có những suy nghĩ không tốt cho sức khỏe, nhưng mà hắn tự nhủ mình kiềm chế bản thân. Bởi vì lúc này, lí trí cần phải áp đảo đi tình cảm.

Với lại, hắn là một thầy giáo gương mẫu, không phải là một tên “dê xồm”.

“Xời, văn thơ quá”.

Nhi Hoa đưa tay vỗ vào nhau, ra ý tán thưởng đến Bảo.

“Không hề, anh thề luôn mà. Chứ nếu anh là người không đảng hoàng, em đã sớm nằm trong tay anh từ lâu rồi, chứ đâu có như bây giờ nhỡn nhơ như thế này được”.

Bảo bóp mũi Nhi Hoa.

“Anh á, là ác quỷ đội lốt thiên thần”

“Thế em thích con quỷ ấy vất bỏ lớp áo thiên thần không?”.

Bảo nhìn Nhi Hoa cười mờ ám.

“Thôi, cho em xin”.

Bảo mỉm cười, Bảo biết, hắn không tài nào có thể đánh lại được Nhi Hoa, bởi vì hắn chỉ là một giáo viên hiền lành, võ vè thì cũng chỉ biết có vài chiêu, làm sao có thể hơn Nhi Hoa khi nàng đã học võ từ nhỏ.

Mà xem ra tình hình là Bảo và Nhi Hoa cũng đã quen nhau khá lâu rồi, cũng gần được một năm, cha mẹ hắn thì cứ hối thúc hắn lấy vợ, mà cha mẹ Nhi Hoa thì xem ra cũng đồng ý rồi. Xem ra giờ cũng chỉ cần hỏi nàng nữa là được.

9. Chương 9: Cầu Hôn

Hôm nay chính xác là ngày chủ nhật, thời tiết cũng rất đẹp, khá là thoải mái, cũng không oi bức, trong mắt hắn, mùa thu của Hà Nội thật đẹp, đẹp như mối tình giữa hắn và Nhi Hoa.

Thời gian này Bảo cũng ít gặp Nhi Hoa hơn, cũng bởi vì đã vào mùa dạy học, hắn phải “cấp sách đến trường” nàng thì cũng phải đi làm, thành ra cũng ít khi ở cạnh bên nhau.

Ting...ting...ting.

Là tiếng tin nhắn.

“Xin lỗi các em, thầy có điện thoại”.

Hắn dừng bài giảng, cầm điện thoại ra ngoài lớp.

“Tối nay ba mẹ em nói anh sang nhà ăn cơm”.

Là Nhi Hoa nhắn tin cho hắn. Xem ra ba mẹ vợ cũng muốn đẩy mạnh quan hệ rồi.

Hắn mỉm cười, vậy là thời gian xem như đã chín rồi, đã đến lúc hắn nên cầu hôn với Nhi Hoa.

Bước vào lớp với tâm trạng vui vẻ, bốn tiết dạy trôi qua với Bảo thật nhanh chóng. Dạy xong, hắn quyết định đi đến tiệm nhẫn cưới để đặt nhẫn.

Nhẫn cầu hôn thì khác nhẫn cưới, Bảo nghĩ là nhẫn cầu hôn cần làm một kiểu gì đó thật ý nghĩa.

Cuối cùng, hai đôi nhẫn của Bảo cũng đã được làm xong. Bảo đặt hai đôi nhẫn, một đôi là để cầu hôn, còn một đôi là để làm nhẫn cưới. Đôi nhẫn đính hôn thì trên mỗi chiếc có một hộp thư nho nhỏ, ở phía trong của lớp nhẫn thì có chữ love. Nghĩa là hắn và nàng sẽ luôn có những tin nhắn yêu thương của tình yêu.

Còn nhẫn cưới cũng bình thường, chỉ là ở mặt trong có khắc chữ telephone. Bảo làm như vậy, chỉ là vì có điện thoại, hắn mới quen được Nhi Hoa, mới có được tình yêu như lúc này.

Hắn hôm nay mang một bộ đồ giản dị, xin nghỉ phép, hắn nhẹ nhàng đi đến nhà nàng.

Bảo chọn thời gian để cầu hôn là 3 giờ 15 phút sáng, bởi vì đó chính là thời gian Bảo và Nhi Hoa quen nhau. Lúc nàng nhá máy cho hắn. Nên bây giờ, đúng 1 giờ 15 phút sáng, hắn mới đến nhà nàng.

“Em ra đây, anh đang đứng trước cửa nhà em”.

Hắn đứng trước cổng, trời tiết xem ra buổi đêm cũng khá mát mẻ. (Trời lạnh mà mát mẻ cái nỗi gì hả ông nội __ __!)

Hắn đưa tay xem hộp nhẫn ở trong túi, mỉm cười hạnh phúc.

Nhi Hoa chạy ra trong bộ áo quần ngủ mà hồng có nhiều trái tim đỏ chót. Bảo mỉm cười, nàng mang như thế này đối với hắn là xinh nhất.

Nghĩ lại, chắc cũng không có ai điên như hắn, lựa cái lúc chả hay ho gì để đi cầu hôn người yêu.

“Anh có chuyện gì vậy, sao lại đến đây giờ này??”

“Em cầm điện thoại đó không?”

Bảo hỏi.

“Có, đây này. Sao à?”

Nhi Hoa đưa chiếc điện thoại ở túi áo cho Bảo xem.

“Được, thế là ổn. Đi với anh, chúng ta đến nơi này”.

Bảo cầm tay Nhi Hoa kéo đi.

“Đi đâu vậy anh?”

“Đến nơi cần đến”.

Đưa Nhi Hoa lên xe, Bảo lái xe về nhà, hắn là đã chuẩn bị từ lúc 8 giờ tối đến 1 giờ mới xong.

“Anh làm gì thế? Sao bịt mắt em”

Nhi Hoa nói, cũng là vì hắn muốn nàng bất ngờ nên mới bịt mắt.

“Yên tâm, có anh bên cạnh, sẽ chẳng có ai làm hại em ngoài anh cả”.

Bảo cười tủm tỉm.

“Thôi được, thử xem ai hại ai, em có võ, em không sợ”.

“Ừm”.

Bảo đưa Nhi Hoa lại ngồi trên một chiếc ghế dài, từ từ thả tay ra.

Nhi Hoa nhìn xung quanh một chút rồi hỏi:

“Anh đưa em ra vườn nhà anh làm gì vậy?”.

“Im lặng và đón chờ”.

Bảo ra dấu hiệu im lặng, nhìn đồng hồ, cuối cùng cũng đến 1 giờ 30 phút. Bảo vỗ tay hai cái.

Chiếc ti vi được tự động mở lên và chiếu một bộ phim ngắn.

“Sao lại xem phim?”

“Cứ xem đi”.

Bảo im lặng để cho Nhi Hoa chìm vào bộ phim. Chính xác là hiện tại cả hai người đang ở vườn nhà hắn, còn bộ phim trên ti vi đang chiếu, nội dung câu chuyện là những cú điện thoại, những lần đi chơi của Bảo và Nhi Hoa, diễn viên chính là hai đứa học trò cưng của hắn đang học đại học khoa diễn viên năm thứ nhất.

Bảo đã phải tốn công rất nhiều, nào là viết lại kịch bản, rồi là tìm diễn viên, rồi giao kế hoạch. Xem ra là rất tốn công sức, nhưng mà hắn không ngại khó khăn, quan trọng là giúp cho buổi sáng sớm cầu hôn của hắn được hoàn hảo. (nghĩ mãi mới ra cái buổi cầu hôn đầy sức romatic như thế này ỷ khỉa khỉa)

“Anh làm ra bộ phim này à?”.

“Ừm”.

Bảo gạt đầu, đưa tay lên chùi nước mắt cho Nhi Hoa, có lẽ là nàng cảm động lắm.

“Em thấy ý nghĩa không?”

“Có”.

Nhi Hoa nói, giọng nghẹn ngào vì xúc động.

“Nhưng mà sao lại là to be continued, anh muốn làm tiếp à?”.

Nhi Hoa mỉm cười tò mò hỏi.

“Nếu em muốn, sẽ có tiếp, nhưng mà...”..

Bảo ậm ừ nói.

“Nhưng mà sao hả anh?”.

Bảo nhìn đồng hồ, còn 2 phút nữa là đồng hồ điểm 3 giờ 15 phút.

“Bởi vì phần tiếp tục phụ thuộc vào em”.

“Vào em ư?”.

“Đồng ý cho anh lấy em làm vợ, bộ phim sẽ có một hồi kết tuyệt vời”.

Bảo quỳ xuống, đưa hộp nhẫn cưới lên trước mắt Nhi Hoa.

“Anh... anh là đang cầu hôn người ta à”.

Nhi Hoa đỏ mặt.

“Ừm, em đồng ý nhé”.

Bảo mỉm cười, Nhi Hoa nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu em còn nhớ, thời gian bây giờ là 3 giờ 15 phút sáng, đúng lúc em nhá máy lần đầu tiên cho anh”.

Bảo từ từ đeo chiếc nhẫn vào tay Nhi Hoa, vừa đeo vừa nói.

“Huuuuuuuuuu.. raaaaa”.

Hàng loạt tiếng hét thét lên, đèn điện cũng bật sáng, nhạc cũng được mở lên. Pháo hoa được bắn lên trời.

“Anh... sao lại để những người khác biết”

Nhi Hoa đỏ mặt đánh nhẹ vào người Bảo.

“Em phải cảm ơn họ vì đã giúp anh chứ”.

Bảo mỉm cười, hôn nhẹ lên má Nhi Hoa.

“Đáng ghét...”

10. Chương 10: Gặp Chuyện Nhức Đầu

Bảo mỉm cười vui vẻ khi nhớ tới buổi cần hôn tuần trước, hoàn hảo hơn hẳn tưởng. Xem ra bao công sức bỏ ra của hắn cũng đáng lắm.

“Ting... ting... ting”

Tin nhắn của Nhi Hoa.

“Anh chuẩn bị xong chưa? Em chuẩn bị xong rồi, qua đón em nhanh một chút”.

“Ừm ok, anh sang đón em liền”.

Bảo vừa mới sang nhà ba mẹ vợ xin phép cho Nhi Hoa được đi ra mắt ba mẹ hắn ở quê. Từ ngày nhận được nhẫn và biết được ý nghĩa của nhẫn, Nhi Hoa lại thích nhắn tin hơn là gọi điện, điều đó làm Bảo rất

vui, không phải là hấn muốn tiết kiệm kinh phí, mà là hấn tin có chút gì đó hay ho hơn so với nói chuyện. Hấn mãi vẫn không hết chuyện, còn gọi điện nói một chút thì lại thấy nhàm chán sao sao đó.

Lái xe về quê cũng hết nửa ngày, đi trên đường thưởng thức cảnh cũng hay hay. Đã lâu rồi Bảo không về quê, cũng chỉ là vì hấn sợ, về thì tất nhiên không thể đi một mình mà phải về cùng người yêu. Mà hấn thì đào đâu ra một cô người yêu để về cùng, chính vì vậy hấn mới khổ.

Còn nhớ lần trước về một mình, bị ba mẹ ông bà rồi cả ông anh lẫn chị dâu giảng cho cả một bản tình ca độc thân nhớ đời. Haizzz, chỉ cần nghĩ đến đó cũng khiến Bảo sờn gai ốc rồi.

Mà xem đã, hấn vừa nhắc đến ông anh và bà chị dâu, chết thật, hấn đúng là quá sơ suất.

“Sao thế?”

Nhi Hoa lay lay hấn hỏi.

“Chết thật, anh quên mất một chuyện quan trọng chưa kể với em”.

Bảo gõ đầu.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Để anh kể cho em nghe”.

“Ừm, anh kể đi”.

“Cụ thể là thế này, nhà anh từ đời xưa vốn có một cái tục lệ là con cái trong nhà khi đưa vợ sắp cưới về nhà thì phải tiến hành một nghi lễ rất truyền thống, đó chính là bắt cô con dâu mới học lễ nghĩa của gia đình”.

Bảo nhúc đầu, tại sao hấn lại quên một chuyện hệ trọng đến như thế cơ chứ. Chết thật.

“Lễ nghĩa gia đình là sao hả anh?”

“Là ngày đầu tiên, cô con dâu mới được bước sang một chậu than, sau đó sẽ được đọc cái quy định, tiếp đó là được cho xem gia phả, rồi nấu một mâm cơm cúng cho ông bà”.

“Thế tại sao anh lại sợ đến thế?”

“Đây là em chưa biết, quy định nhà anh rất nhiều, gia phả nhà anh cũng rất dài, hơn một nấu cơm thì em đâu có biết nấu”.

Bảo nhăn nhó mặt mày.

“Em cố gắng là được mà anh”.

Nhi Hoa vỗ vai Bảo an ủi.

“Em không biết đâu, anh họ anh năm nào cũng dẫn tới 3 4 cô về nhà, mà trong 6 năm anh họ anh mới lấy được vợ, cũng không phải là do anh họ anh xấu mà là do mấy cô gái ấy không chịu được kỉ luật của gia đình anh. Nên anh sợ...”.

Bảo kể, biết thế hấn đã kể trước cho Nhi Hoa để nàng còn biết mà tìm học trước, chứ giờ nước đã đến chân thì chết thật rồi.

“Anh đừng bận tâm, chuyện gì em cũng không sợ cả. Cứ tin ở em”.

Nhi Hoa làm bộ mặt quyết tâm.

“Nhưng mà...”.

“Không nhưng nhị gì cả, em nói được là em làm được”.

Nhi Hoa cắt lời Bảo mà nói, trông nàng khí thế vô cùng, còn Bảo thì lại lo đến nổi cả da gà.

11. Chương 11: Đánh Nhau

Một quãng đường khá dài khiến cho Bảo và cả Nhi Hoa đều khá mệt.

Trời cũng gần xế chiều, không khí trong xe đã bớt nóng hơn.

“Mệt quá”.

Nhi Hoa than.

“Sắp tới rồi, không sao đâu”.

Bảo an ủi, hẳn cũng mệt nói gì thân thể bé nhỏ của Nhi Hoa chứ. Haizzz, xem ra hôm nay, ngày mai, ngày kia, đều sẽ là những chuỗi ngày mệt mỏi.

“Anh, dừng xe, dừng xe nhanh”.

Nhi Hoa đột nhiên lay tay Bảo khiến hắn suýt chệch tay lái. Giọng nói vô cùng nghiêm túc.

“Có chuyện gì vậy em?”.

Bảo nhanh chóng đỗ xe ở cạnh đường.

Chưa kịp nghe câu trả lời thì đã thấy bóng Nhi Hoa nhảy ra khỏi xe một cách nhanh chóng.

“Nhi Hoa, em đi đâu thế? Chờ anh với”.

Bảo chạy phía sau.

“Tất cả dừng lại, cảnh sát đây”.

Nhi Hoa hét lớn.

Bảo nhìn phía trước, thì ra là một toán thanh niên đánh nhau ở gần cầu. Tình hình học sinh thời này thật loạn.

“Nhi Hoa, em làm gì vậy?”

Bảo chạy ở sau hét, hắn đang rất lo cho Nhi Hoa của hắn, bởi vì nàng chả có vũ khí trong tay, mà người thì nhiều, làm sao hắn có thể yên tâm.

Chưa kịp nhìn tình hình, thì đã thấy Nhi Hoa lao vào đánh người, à không, là mấy tên thanh niên lao vào Nhi Hoa trước.

“Này, dừng lại”.

Bảo hét lớn, tay cầm điện thoại ra gọi 113. Sau đó nhảy vào đánh nhau.

“Anh ra đi, để em giải quyết tụi nhóc này”.

“Không được”.

Bí bô bí bô.... Là tiếng cảnh sát tới.

“Chạy thôi tụi mày, cảnh sát đến rồi”.

Tất cả lũ thanh niên chạy đi.

Sau đó Nhi Hoa nhảy xuống cầu.

“Nhi Hoa”.

Bảo hốt hoảng hét, tự nhiên nàng lại nhảy xuống cầu khiến hắn vô cùng lo lắng. Hắn chạy nhanh đến thành cầu để xem xét. Hóa ra là Nhi Hoa nhảy xuống để cứu một thanh niên đầy thương tích bị đẩy xuống sông.

12. Chương 12: Giận

Rời khỏi đồn cảnh sát, Bảo đi trước còn Nhi Hoa đi sau. Phải, là hấn đang giận, giận vì nàng cứ luôn làm theo ý mình, không kể nguy hiểm gì cả. làm hại hấn lo đến sợ muốn chết. Hơn nữa hấn cũng giận chính bản thân mình, bởi vì hấn chẳng giúp gì được cho Nhi Hoa cả, chỉ biết hành động sau.

Người ta nói là con trai ai cũng có lòng tự trọng, Bảo cũng có lòng tự trọng của chính hấn, ấy thế mà hôm nay bất lực nhìn người yêu lao vào đánh nhau, rồi lao xuống sông cứu người, hấn lại cứ như rô bốt, không làm được gì cả.

“Con trai”.

Tiếng nói thân thuộc vang lên sau tai khiến Bảo phải quay lại nhìn.

“Mẹ”.

Bảo hét lớn, hấn tuy đã “cao tuổi” nhưng vì xa nhà nên mỗi lần về gặp được ba mẹ anh chị thì tính tình hấn lại trở nên trẻ con vô cùng.

“Con bé sao rồi?”

Bà Trang- mẹ Bảo hỏi.

“Con bé nào hả mẹ?”

Bảo hỏi.

“Thì con bé đi cùng con ý, nó sao rồi?”

“Cô ấy kia”.

Bảo chỉ tay sang Nhi Hoa ở sau lưng mẹ hấn.

“Con chào cô”.

Nhi Hoa lễ phép chào, còn Bảo thì nhìn mà tức đến ói máu, mới đây còn xông xáo đánh nhau hùng hùng hổ hổ, thế mà giờ lại nói năng hiền lành đến thế. Ghét.

“Con có sao không?”.

Ba hấn, ông Hùng hỏi.

“Dạ, con không sao, nhưng mà anh Bảo thì có đó chú”.

Nhi Hoa tủm tỉm cười.

“Bảo, con sao thế? Có bị nặng không? Cần đi bệnh viện không?”

Bà Trang cuống quýt hỏi.

“Con không sao”.

“Anh ấy nói dối đó cô, anh ấy là đang nóng trong người”.

Nhi Hoa nói xong thì phì cười.

13. Chương 13: Chuyện Lạ

Tình hình đến 10 giờ đêm, hấn mới có mặt tại nhà mình.

“Hai đứa đi tắm đi rồi xuống ăn cơm”.

Anh Vương, anh họ hấn nói.

“Dạ”.

“Anh, nhà tắm ở đâu?”.

Nhi Hoa chạy ôm tay hấn hỏi.

“Kia”

Bảo chỉ hướng trước mặt.

“Này, giận em à?”.

“Không thì sao mà có thì sao?”.

“Thôi mà, người ta đã xuống nước rồi còn lên mặt, em biết lỗi rồi mà”.

“Nói thế mà nghe được à?”.

“Thôi, em biết sai rồi, lần sau không tái phạm nữa, đừng giận nữa mà, anh giận em rồi thì ai làm đồng minh với em đây? Hay là anh tính cho em tử trận ở cái nhà này?”.

Bảo im lặng, hấn đúng là thiếu sót, người đưa Nhi Hoa về đây là hấn, thế mà giờ hấn hành động như thế này thì không được rồi. Haizzz.

“Em đi tắm đi”.

Bảo dịu giọng.

“Ừm, đừng giận em nữa đây”.

“Ok, biết rồi”.

Bảo chạy lên phòng của hấn lấy áo quần rồi đi tắm. Hôm nay quả là một ngày đau đầu.

Ăn xong, nói chuyện một chút thì tất cả họ hàng đều đi về nhà, đi cả ngày đường cũng khiến cho Bảo và Nhi Hoa đều mệt mỏi.

Nhi Hoa thì ngủ chung với mẹ, ba qua ngủ chung với hấn.

Haizzz mẹ chồng và nàng dâu nằm với nhau một phòng, thật khiến cho Bảo lo lắng. Nhưng mà dù so thì hấn cũng tin vào bản lĩnh phi thường của Nhi Hoa.

Sáng sớm, bởi vì hôm qua mệt nên mãi đến khi Nhi Hoa lên phòng gọi Bảo mới chịu dậy, ăn sáng với không khí khá là vui vẻ, Bảo cũng không hiểu vì sao bà mẹ chồng và cô con dâu tương lai cứ nhìn nhau mà cười tủm tỉm. Nhưng mà dù sao thì thế cũng tốt, không sao cả.

Theo quy định, Bảo phải lánh đi chỗ khác, để cho Nhi Hoa cùng gia đình bàn luận, nói là bàn luận chứ thực ra thì là để cho Nhi Hoa học các quy định của gia đình.

Đi từ sáng đến tận trưa mới được về nhà, haizz, cả buổi làm Bảo rất chi là lo lắng, thế mà về nhà thì thấy Nhi Hoa cười vui vẻ, ông, bà, ba, mẹ, anh, chị và họ hàng đều thấy vẻ mặt rất vui mừng. Thấy vậy, Bảo cũng bớt lo lắng.

“Có sao không?”.

Bảo hỏi nhỏ Nhi Hoa.

“Không sao, tất cả đều bình thường, gia đình anh rất thú vị”.

“Không sao thật à?”.

Bảo ngờ vực hỏi lại thêm một lần nữa.

“Đã nói là không sao cơ mà”.

“Ừm, nhưng mà chiều nay em phải nấu một mâm cơm đấy, có làm được không?”.

Bảo lo lắng hỏi.

“Không sao, nhất định em sẽ làm tốt mà”.

Chiều....

Bảo lại phải lánh đi chỗ khác, hấn là đang rất lo lắng, bởi vì sao? Bởi vì hấn biết Nhi Hoa của hấn không giỏi nấu ăn. Mà khi phải làm một mình, chắc chắn là Nhi Hoa sẽ không vượt qua.

Vò đầu bứt tai, cả chiều Bảo cứ phải nhìn đồng hồ mãi, thời gian trôi thật chậm, chậm đến mức Bảo bực mình phải đi mua thêm vài cái đồng hồ treo tường cho cái quán cà phê để xem giờ.

Mãi đến tối, hấn mới được về nhà, Nhi Hoa mặt lấm lem, trông rất mệt mỏi.

“Không sao chứ?”.

Bảo lo lắng hỏi .

“Hoàn toàn không, mọi thứ đều rất tốt”.

“Nhi Hoa, vào đây bưng đĩa gà lên đặt trên bàn thờ ẹ”.

Tiếng bà Trang, mẹ của Bảo gọi từ trong phòng bếp.

“Dạ”

“Thôi em đi đã, tí mình nói chuyện”.

Nhi Hoa chạy nhanh vào trong phòng bếp.

Bảo đứng im, mẹ hấn gọi Nhi Hoa là con, là con đấy, không phải là cháu, mà nàng cũng dạ, a ha, xem ra Bảo lo lắng hơi bị thừa rồi. Hơn nữa quy định của nhà họ Hoàng của hấn là cô con dâu mới phải tự làm mọi thứ, rồi tự đặt mâm lên trên bàn thờ, thế mà giờ lại có mẹ hấn giúp, hà hà, vậy là hấn lo lắng vô vẩn rồi, Nhi Hoa thực sự là làm rất tốt.

“Em dâu rất khá”.

Tiến-anh họ tới đánh lên vai Bảo.

“Sao hả anh?”.

Bảo ngơ ngẩn hỏi.

“Rất tốt, còn giỏi hơn cả vợ anh nữa, khiến cho cả nhà trên dưới đều rất thích, còn vào bếp giúp nấu ăn”.

“Thật thế hả anh?”.

“Ừm”.

Bảo cười vui vẻ, quả là Nhi Hoa của hấn thật giỏi. Nhà hấn có chuyện vào bếp giúp nàng nấu ăn đã là chuyện cổ tích xuất hiện rồi. Thế thì việc gì hấn phải lo nữa. Chắc chắn lần này Bảo sẽ không gặp khó khăn gì trong việc cưới hỏi à xem.

14. Chương 14: Chuẩn Bị Cưới

Sau ba ngày ở quê, Bảo và Nhi Hoa cuối cùng cũng trở về, nhưng không phải là hai người trở về mà là 10 người.

Gia đình Bảo vợ được cô con dâu tốt quá nên từ ông, bà rồi đến ba, mẹ, anh, chị đều cùng đi tới nhà hấn, không phải là thăm mà là đi hỏi cưới. Xem ra ngày cưới của Bảo và Nhi Hoa sẽ không còn xa.

“Anh này, ba mẹ nói là ngày 1 tháng sau sẽ đi hỏi, rồi ngày 12 tháng sau nữa sẽ cưới”.

“Ừ, được đấy, xem nào, tháng sau là tháng 12, vậy nếu mà cưới ngày 12 tháng 12 năm 2012 thì quá đẹp rồi”.

Bảo hai mắt sáng lên nhìn Nhi Hoa.

“Ừm, ngày đó là ngày đẹp đó anh”.

“Tất nhiên rồi”.

Chỉ còn một tháng nữa là cuối năm, Bảo bận bịu với bao nhiêu là công việc, nào là danh hiệu giáo viên dạy giỏi của năm, chuẩn bị ôn thi cho học sinh khối 12, rồi lễ cưới của chính hắn, mọi việc cứ như là đang chờ hắn vậy.

Chính xác, hôm nay là ngày hắn đi hỏi cưới, Bảo háo hức lên xe, hôm nay hắn cùng lũ bạn, rồi học sinh, gia đình cùng nhau hò reo sang nhà Nhi Hoa, Bảo khá phấn khích, không biết Nhi Hoa tâm trạng như thế nào chứ hắn thì vô cùng sung sướng, đến nỗi tối qua hắn không tài nào ngủ được, may mà mệt quá nên thiếp đi chứ không hắn cũng thức vì cái cảm giác lâng lâng như có hơi men trong người.

Người ta nói là chỉ có cô dâu mới háo hức, lo lắng và hay suy nghĩ, nhưng mà Bảo cũng háo hức, cũng lo lắng, cũng tưởng tượng, cũng suy nghĩ. Có lẽ là vì hắn dạy văn, nên tâm hồn cũng bay bổng.

Ai cũng chúc mừng, tuy hôm nay chỉ mới hỏi cưới thôi nhưng mà Bảo đã vui vẻ mất ngủ rồi, không biết đến hôm cưới, tâm trạng Bảo sẽ như thế nào nữa.

“Xuống xe, nhanh nhanh một chút nào, chú rể chuẩn bị nhanh một chút”.

Tiếng anh Tiến- anh họ hối thúc khiến Bảo tỉnh lại sau hàng loạt suy nghĩ.

Cả nhà cùng lật đật đi vào, nhà dâu chuẩn bị cũng rất chu đáo. Bảo mỉm cười khi thấy Nhi Hoa trong bộ áo dài truyền thống. Đúng là lâu lắm rồi hắn mới thấy nàng mang áo dài. Nhi Hoa nói là tuy nàng mang áo dài đẹp, nhưng mà nàng là người yêu thích tự do và thoải mái, chính vì thế mang áo dài có vài phần là bị ép buộc.

Hai bên gia đình cử ra hai người lớn tuổi được kính trọng ra nói chuyện xin hỏi, rồi cùng thấp hươg kính tổ tiên.

Một ngày một mỗi và đầy lo lắng, nhưng mọi thứ đều diễn ra rất tốt, buổi hỏi cưới diễn ra vô cùng tốt đẹp.

Ting... ting ... ting.

Nhi Hoa gọi cho hắn.

“Alô, em hả?”.

“Tất nhiên là em rồi, không em thì là ai nữa”.

“Ừm”.

“Hôm nay mệt quá anh ạ”.

“Mệt nhưng vui là được, anh thấy rất vui, em không thấy vui sao?”.

“Có, vậy là chả mấy chốc nữa anh là chồng của em rồi”.

“Không, em là vợ của anh chứ”.

“Xì, mặc kệ anh đấy. À mà anh chuẩn bị cho tiệc cưới xong chưa? Mai sang ghi thiệp với em nhé”.

“Ừ, anh biết rồi”.

“Thế nhé, em phải làm việc đây, xin nghỉ phép nhưng chưa làm xong mấy việc vặt, phải dần xếp đã”.

“Ừm, anh cũng phải làm việc”.

“Thế thì bye anh”.

“Ừm, bye vợ”.

“Bye chồng”.

Bảo mỉm cười, hấn và Nhi Hoa đang thống nhất cách gọi, tập gọi vợ chồng cho quen, sau này cưới rồi đỡ phải ngại ngùng.

15. Chương 15: Hạnh Phúc

Tình “ảo” sẽ luôn luôn đẹp hơn “thực” nhưng mà Bảo thấy là “thực” lại hay hơn, nó có một cái gì đó rất tuyệt vời, giống như tình yêu giữa Bảo và Nhi Hoa vậy, cũng quen qua điện thoại, cũng rất “ảo”, rồi quen nhau, rồi yêu nhau, và cuối cùng là cưới nhau.

Trước ngày cưới, Bảo hấp tấp chạy khắp nơi, một là chuẩn bị cho tốt tất cả mọi thứ, hai là đi gặp cô dâu mới.

Bảo hôm nay khoác lên mình một bộ vét trắng viền đen sang trọng và đầy lịch lãm. Có lẽ lúc này hấn “bảnh bao và chính chu” nhất. Kệ, hấn không để ý đến hấn “điệu” như thế nào, bởi vì hôm nay, hấn là chú rể mà.

Còn về Nhi Hoa, Bảo cũng chưa rõ tình hình, hấn vừa nhận một bức ảnh của Nhi Hoa của cho Bảo, chả là cô nương chưa tới, Bảo thì tò mò nên mới Bảo nàng chụp 1 bức ảnh gửi cho hấn xem.

Cùng thề hứa, rồi trao nhẫn, hôn nhau và cuối cùng là lên xe hoa. Đối với Bảo và Nhi Hoa, hôm nay là ngày tuyệt vời nhất trong đời.

“Vợ yêu, bao giờ thì chúng ta mới có con?”.

Bảo ngồi dậy hỏi Nhi Hoa.

“Ừm, để xem nào, vợ muốn có con sớm một chút, với lại ba mẹ hai bên cũng muốn như thế”.

“Vậy vợ muốn chúng ta có bao nhiêu đứa con? Chồng thích có 2 đứa, một trai một gái”.

Bảo nhìn lên trần nhà, tưởng tượng một cách thích thú.

“Haizzz, vợ nghe bạn bè kể, khi sinh con, rất đau”.

“Ôi dào vợ cứ thích nghĩ vớ vẩn thôi, rồi đến lúc gần sinh, chỉ sợ lúc đó vợ lại tham lam muốn sinh một lần 2 3 đứa ý chứ”.

“Ông trời cũng thật là chán, sao không để cho đàn ông sinh con chồng nhỉ?”.

“Vợ thật là, sao lại nói thế”.

“Thật, vợ sợ đau lắm”.

“Không sao, yên tâm đi, có chồng ở bên vợ mà”.

“Tốt”.

- Bốn năm sau -

“Pu pu, Nu nu, hai con không được nghịch nữa”.

Tiếng nói một mối của Nhi Hoa.

“Ba ba, ma ma muốn đuổi con ra khỏi phòng kia”.

Nu nu kéo kéo tay Bảo nũng nịu.

“Hai đứa ngoan một chút, ba dặn các con như thế nào?”.

Bảo vỗ đầu hai đứa trẻ âu yếm.

“Dạ, ba dặn ma ma đang bị bệnh, không được tới gần ma ma”.

“Ừm, vậy hai đứa phải ngoan, nếu không sẽ không được đi chơi nữa, hiểu không hả?”.

“Vâng, bọn con ra ngoài chơi đây, không làm phiền ma ma nữa, nhưng mà ba ba phải hứa chủ nhật đưa con đi chơi”.

“Ừm, được, ba ba biết rồi, hai đứa đi ra a ma nghỉ nhanh lên”.

Nu nu và Pu pu lạch bạch chạy ra khỏi phòng.

Bảo mỉm cười.

Trong 4 năm qua, Bảo và Nhi Hoa đã có một cuộc sống hạnh phúc, Nhi Hoa sinh được hai đứa trẻ, một trai một gái. Thằng anh thì đặt tên là Thiên Thiên, ở nhà là Pu pu, còn đứa em gái tên là Minh Minh, ở nhà là Nu nu.

“Chồng này, vợ cảm thấy, chúng ta nên đưa hai con đi chơi nhiều một chút”.

Nhi Hoa nằm mệt mỏi trên giường.

“Ừm, nhưng trước tiên là vợ phải khỏe lên đã, sau đó chúng ta xin nghỉ phép một tuần về quê chồng chơi, đã lâu lắm rồi vợ chồng mình chưa về quê”.

Bảo gật đầu đồng ý.

“Cũng được, ba mẹ chồng cũng suốt ngày hỏi thăm Pu pu và Nu nu, với lại không khí ở quê trong lành thoải mái, cho các con về chơi cho thoải mái”.

“Ừm, với lại chồng cũng nhớ ba mẹ”.

“Thế thì chờ vợ khỏi bệnh. Chúng ta sẽ đi”.

Bảo gật đầu nhìn Nhi Hoa mỉm cười.

Reng... reng... reng...

Tiếng điện thoại bàn vang lên khiến Bảo và Nhi Hoa đều giật mình.

“Alô”.

Bảo cầm máy.

“Thầy à, bộ phim của chúng ta được mọi người trên cộng đồng mạng rất yêu thích, mọi người rất ủng hộ chúng ta sản xuất thêm vài bộ phim khác đó thầy”.

Giọng của thằng Khánh, học trò cưng của Bảo nói lớn trong điện thoại đầy vui vẻ.

“Ừm, để thầy hỏi cô đã, nếu như cô đồng ý cho thầy viết, thầy sẽ viết”.

Bảo gật đầu.

“Dạ, vậy có gì thầy nhớ báo cho em nhé”.

“Ừm”.

Bộ phim về chuyện tình yêu của Bảo và Nhi Hoa được viết tiếp, rồi thấy hay hay nên cũng đăng lên mạng để cho vui, ai ngờ lại được mọi người ủng hộ như thế.

“Có chuyện gì vậy chồng?”.

“À, bộ phim của chúng ta được mọi người ủng hộ nhiều lắm, họ còn khuyến khích chồng viết thêm vào bộ phim khác”.

“Vui thế à? Thế thì viết tiếp đi chồng”.

“Nếu vợ ủng hộ thì chồng sẽ viết tiếp”.

“Thế chồng định viết tiếp chuyện gì?”.

“Ủm, chồng chưa biết, nhưng mà chồng nghĩ là nên viết lại cuộc sống lấy vợ sinh con của gia đình mình”.

“Xời, gia đình mình có gì đâu mà viết”.

“Sao không, gia đình chúng ta rất tuyệt vời mà”.

“Chồng nói xem, tuyệt vời như thế nào?”.

“Có một người vợ, có hai đứa con, gia đình ấm êm, đâu phải ai cũng có được, đối với chồng, như thế là hạnh phúc”.

Bảo mỉm cười nói.

“Vợ cũng cảm thấy như thế”.

“Ủm”.

“Chồng này, có khi nào, sau này, con chúng ta cũng có tình yêu liên quan đến điện thoại như vợ chồng mình không nhỉ?”.

“Chồng không biết, nhưng mà nếu các con hạnh phúc như vợ chồng mình thì chồng nghĩ như thế quá tốt”.

“Vậy thì sau này, con sẽ làm giáo viên dạy văn, còn em con sẽ làm cảnh sát hả ma ma? ”.

Pu pu chạy đến hỏi Nhi Hoa.

“Hai con vào phòng từ lúc nào?”.

Bảo hỏi.

“Lúc ma ma hỏi ba ba ý”.

Nu nu nhanh miệng trả lời.

“Hai con hư quá, không nghe lời ba ba với ma ma à?”.

Nhi Hoa xoa đầu Pu pu và Nu nu.

“Ma ma bị bệnh mà Ba ba vẫn được ở cạnh ma ma, nên tụi con cũng ở cạnh ma ma”.

Nu nu chu miệng trả lời.

“Con nha, nghịch quá”.

“Hi hi, chúng ta là gia đình hạnh phúc mà”.

Pu pu, Nu nu cùng nhảy lên giường nằm giữa Bảo và Nhi Hoa.

“Ba là cây nền vàng, mẹ là cây nền xanh, con là cây nền hồng, ba ngọn nền lung linh, la là la lá la”.

Nu nu vui vẻ hát.

“Nu nu, thế còn anh thì sao?”

Pu pu đánh nhẹ lên đầu Nu nu.

“Anh có sao đâu?”.

“Này nhé, ba ba là nền vàng, ma ma là nền xanh, em là cây nền hồng, thế thì anh là nền gì?”.

Pu pu hỏi.

“Anh là cây đến đen ha ha”.

Nu nu cười.

“Không được, anh là cây nền đỏ, hát lại hát lại”.

“Ba là cây nền vàng, mẹ là cây nền xanh, pu là cây nền đỏ, nu là cây nền hồng, bốn ngọn nền lung linh, la la la”.

Pu pu nhanh miệng hát.

“Anh hát sai rồi, phải hát như thế này này”.

Nu nu bắt đầu mở miệng hát.

Bảo mỉm cười nhìn hai đứa con yêu quý và Nhi Hoa đang vui vẻ hát, bất chợt, Bảo cũng mở miệng hát theo.

“Ba là cây nền vàng, mẹ là cây nền xanh, pu là cây nền đỏ, nu là cây nền hồng, bốn ngọn nền lung linh, thấp sáng một gia đình”....

Vừa hát vừa nhớ lại từng kí ức về những năm trước.

Bảo lúc ấy thất tình, hắn yêu một người con gái 10 năm trời, cuối cùng kết quả lại là con số không tròn trĩnh.

Thế mà trong cái lúc nước sôi lửa bỏng như thế, còn có người không hiểu, cứ cố tình nhá máy cho hắn bực mình.

Mà nhá máy điện thoại, có thể nói đó là một trò chơi quái dị. Nó làm cho người bị hại trở nên vô cùng tức tối và khó chịu.

Ấy thế, nhờ nhá máy điện thoại, Bảo và chủ nhân của số điện thoại lạ kia làm quen, rồi thân thiết.

Một mối quan hệ “ảo” được lập nên, từng ngày, từng ngày càng trở nên đẹp đẽ.

Thời gian cứ dần trôi qua một cách nhanh chóng, Bảo và Nhi Hoa – chủ nhân của số điện thoại lạ đã gặp nhau rồi yêu nhau.

Giờ đây, Bảo đang có một gia đình ấm cúng. Và thầm cảm ơn những cú nhá máy định mệnh, thầm cảm ơn Nhi Hoa, người vợ tốt đã ban cho hắn một gia đình, với hai đứa con đáng yêu.

Mỉm cười hạnh phúc, đúng là nhờ chiếc điện thoại mới có được mối tình đẹp như thế này, cảm ơn cái điện thoại đã làm ông tơ bà nguyệt. Giờ thì ai dám nói là nhá máy điện thoại người khác là không tốt, tình “ảo” thì không thể thành “thực” và nhân duyên là thứ xa vời.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-thoai-mai-moi>